

Sude GÖKOĞLU

YAŞANMIŞLIKLARA YOLCULUK

Kitap basılı ya da el yazılı kâğıt yapraklarının ciltli ya da ciltsiz olarak bir araya getirilmiş biçimidir. Fuar belli zamanlarda, belli yerlerde ve belli süre mal sergilemek, ürün tanıtmak ve ticaret bağlantıları kurmak gereğiyle açılan büyük pazardır.

Dört gözle beklediğim 21 Şubat günü gelmek bilmiyordu, saatler geçmiyor, dakikalar saat gibi geliyordu. Sonunda 21 Şubat geldi. Sabah erkenden kalkıp okul saatinin gelmesini bekledim. Çok zor oldu ama geldi. Okula gittiğimde bütün arkadaşlarımın gözündeki o ışıltıyı o heyecanı gördüm. Bunu görmek çok zor olmadı çünkü aynı şeyleri hatta daha fazlasını ben de hissediyordum. Sınıfta dört gözle servislerin gelmesini bekliyorduk ve sonunda geldi. Servislere bindik ve yola koyulduk. Yine bizi geçmek bilmeyen saatler bekliyordu. İstedığımız kitapları bulabilecek miydik? Çok merak ediyorduk. Sonunda gelmiştik. İçeri girince donakaldım. O kadar kitaba nasıl bakacaktım? İstediklerimi nasıl bulacaktım? İnsanlardan nasıl fırsat bulacaktım? Biraz zaman geçti ve kitap fuarı boşalmaya başladı. Nerden başlayacağımı hiç bilmiyordum. Arkadaşımla karar verdik ve ilk önce gezip sonra en beğendiğimiz kitapları alacaktık. Saatler o kadar çabuk geçmişti ki sadece yarım saatimiz kalmıştı. Beğendiğimiz kitapları aradık ama yerini unutmuştuk. Evde almayı kararlaştırdığımız kitaplar ise bitmişti. Onları almayı çok istiyordum. Ama çok güzel dört tane daha kitap buldum ve onları almaya karar verdim. Kitaplar beni o kadar çok mutlu etmişti ki her şeyi unutturdu. Dünyadan birkaç saatliğine olsa da koptum. Beni mutlu eden şeylerden biride ilkokul öğrencilerinin o mutlu halleri kitaplara şaşkın şaşkın bakışları ve heyecanlarıydı. Birde bana yaşanmışlıkları hatırlatan ve tarih kokusu almamı sağlayan sahaflar vardı. Fuarın en çok ilgi gören yerlerinden biri de orasıydı. O kadar eski kitaplar gazeteler vardı ki onlara bakınca ne kadar çok kişinin hayaline ortak olduğu ne kadar çok kişinin hayatının bir parçası olduğu gözüküyordu. Son yarım saatimiz de dolmuştu. Tekrardan servislerimize binip yemek yemeye gittik. Kitapları o kadar çok merak ediyordum ki orda incelemeye başladım. Yemeğimizi yedik ve servislere binip eve doğru yola koyulduk. Yolda kitaplarımı incelemeye devam edip kitaplarımın hayaline daldım.

Bu hayallerle dolu ve kitap kokulu günümüz için öğretmenlerimize çok teşekkür ederim.

Sude GÖKOĞLU

GELİYORDU SONBAHAR

Deli gibi esiyordu rüzgar
Mavi gökyüzü kararıyordu
Yazdan kalan ne varsa gidiyor
Geliyordu sonbahar

Cebimde yağmur kokusu
Kurumuş otlar
Sararan yapraklar
Geliyordu sonbahar

Göçmen kuşlar artık yolcu
Esiyor soğuk rüzgar
İnsanın içine çöküyor hüznün
Geliyordu sonbahar

Ayşe KARAKUŞ

Zehra KEYVANOĞLU

KAYIP SAAT

Teneffüs zili çalmıştı. Ali tek başına bahçeye çıktı. Bahçede dolaşırken yerde bir saat gördü. Saati eline aldı ve bir süre inceledi. Ardından çevresine baktı, kimsecikler yoktu. Saati alıp cebine koydu ve hemen oradan uzaklaştı. Doğruca sınıfa girdi ve sırasına oturdu. Hiç kimseye bir şey söylemedi. Öğretmen geldi ve ders başladı. Bu arada sınıfın kapısı çaldı ve bir çocuk ağlayarak içeri girdi:

-Babamın bana hediye ettiği saati kaybettim, bulan var mı arkadaşlar?

Ali çok heyecanlandı. Ne yapacağını bilemedi. Başına öne eğdi ve çocuğun gitmesini bekledi. Çocuk ağlayarak sınıftan çıktı. Ali biraz rahatladı. Sonra akşam oldu ve eve gitti. Hemen odasına girdi. Bulduğu saate bakıyordu. Saat çok güzeldi fakat çocuğun ağlaması gözünün önünden gitmiyordu. Ali'nin annesi herkesi yemeğe çağırdı. Babası ve kardeşi yeme geldiler ama Ali yemeğe gelmedi. Ali bugün olanları düşünüyordu. Annesini duymamıştı. Sonra annesi tekrar seslendi. Ali yine duymadı. Bunun üzerine annesi Ali'nin odasına girdi ve elindeki saati gördü. Saati nerden aldığını sordu. Ali heyecanla:

-Harçlığımınla aldım anne, dedi. Annesi:

-Oğlum çok güzel ama pahalı bir saate benziyor, dedi.

Ali annesinin şüphelendiğini anlayınca, kumbarasındaki paralarla aldığını söyledi. Annesi de daha fazla Ali'nin üzerine gitmedi ve birlikte yemeğe geçtiler. Saat geç olmuştu, herkes uyumuştu fakat Ali bir türlü uyuyamadı. Yaptığının yanlış bir davranış olduğunu anlamıştı. Bu düşüncelerle uykuya daldı. Rüyasında saatini aldığı çocuğu gördü. Ağlayarak saatini arıyordu. Sabah oldu ve Ali hemen Okula gitti. Saati sahibine verecekti fakat nasıl vereceğini bilemedi. Öğretmenin yanına gitti ve olanları anlattı. Öğretmeni Ali'yi tebrik etti ve saati sahibine vermekle çok doğru bir davranışta bulunacağını söyledi. Sonra öğretmeni saati çocuğa verdi. Ali artık çok rahatlamıştı. Ali de bir daha kendisinin olmayan bir şeyi almayacağına söz verdi.

Müjde Elif TEKİN

İYİ BİR NESİL İÇİN İYİ BİR ANNE BABA

Aile toplumun en küçük birimine denir. Kan bağımızın olduğu birinci derece yakınlarımız, hayatta en sevdiğimizimizdir.

Hayatımız boyunca bizi güvende hissettiren en önemli şeylerin başında aile gelir. En temel gereksinimlerden biri olan aile, mutluluğumuzun oranı ile de ilgilidir. Çünkü eğer ailemiz olmazsa biz üzülürüz. Bizi koruyan ve bizim yanımızda duran hiç kimse olmaz. Ailesi olmayan yetim çocuklar aileleri olmadığı için çok üzülüyorlar. Ama bazen ailesi olan çocuklar ailelerinin değerlerini bilmiyorlar. İyi bir aile olmak için herkes birbirine güvenmeli ve yalan söylememelidir. Ailemizin değerini bilmeliyiz ve sevmeliyiz. Çünkü ailemizi kaybettikten sonra değerlerini bilsek bile artık çok geç olmuş olur. Bu nedenle çok pişmanlık duyarız. Aile olmak demek birbirini sevmek, saygı göstermek ve korumaktır. Herkesin ailesi kendine özeldir. Ve herkes ailesini çok sever. Aile fedakârlık ister. Çünkü bazen sevdiğimiz için büyük fedakârlıklar yapabiliriz. Aileden yoksun, kimsesiz insanları düşünerek ailelerimizin değerini ve önemini hiçbir zaman unutmamalıyız. Aile, her türlü iyilik ve kötülüğün öğretildiği bir okuldur. Kimse seni annen ve baban gibi sevmez. Kıymetlerini bilmeliyiz. Anne ve babamız iyi olmalı ki geleceğe iyi birer nesil yetiştirmelidirler. Bizde gelecekte iyi bir nesil olmalıyız. Ailenin önemi çok büyüktür. Ve gelecekte bize hatıralar olarak kalır.

Hayat boyu gerçek mutluluk ve huzur iyi bir aileye sahip olmakla mümkündür. Bunun için aile üyeleri birbirini sevmeli ve aileyi korumalıdır

Ebrar Sudem BURUKOĞLU SEVGİLİ EBRAR,

Ben on iki yıl sonrasında gelen bir mektubum. Merhaba tertemiz duygularla yazdığım mektubum. Gün gelecek belki seni okuyacağım, belki de seni okuyamayacağım. Günler geçecek, aylar geçecek, yıllar geçecek, zaman gelip seni okuyacağım. On iki yıl sonra kendimi idealist, başarılı, hedefleri yüksek, öğrencilerime arkadaş bir öğretmen olarak görüyorum. Okudukça okumak, hedeflerine hedef katmak, kendimi devamlı geliştirerek verimli bir öğretmen olup hayır duaları almak istiyorum. Annemin ve babamın bana olan emeklerini boşa çıkarmayıp, kardeşime örnek bir abla olarak hayatıma devam etmek istiyorum. İnsanın belirlediği hedefleri yerine getirmek en güzel amaç olsa gerek. İlk başta çok ümitsiz bir öğrenciydim, çekingen, utangaç, bildiğim halde parmak kaldırmayan, kendine güveni eksik, hedefi bile olmayan bir öğrenciydim. Sonra düşündüm, tarttım, biçtim neden dedim. Yapamaz mıyım, olamaz mı? Silkindim. Olur dedim. Yaparım hedeflerimi gerçekleştirip yola çıktım. Belki de öğretmen değilimdir. Hayatın bana ne getirdiğini bilmiyorum. On iki yıl sonra seni okuduğumda çok farklı bir meslekte de olabilirim. Ama tek düşüncem yaparım, başarırım. Şimdi bunları yazarken kendimi çok güçlü hissediyorum. Ben arzu ettiğim meslekte olacağım. Ve bu mektubu öğrencilerime büyük bir zevkle okuyacağım. Onlara vereceğim tek örnek istemek başarmanın yarısıdır. İstedim ve başardım. Sizde başarın çocuklarım diyeceğim.

KUTSAL TOPRAKLARA ZİYARET

Babamın bana bir sürprizi vardı. O sürprizi tatilde yerine getireceğini söyledi ama bana ne olduğunu söylemedi. O yüzden de çok heyecanlıydım ve sabırsızlıkla o tatili bekliyordum. Tatil günleri yaklaştı ve git gide heyecanım artıyordu. Hala babam bana ne olduğunu söylemiyordu. Ta ki pasaport işlemlerini başlatana kadar ve bana dedi ki: "Seni dünyanın en güzel yerlerine göndermeyi düşünüyorum dediğin de heyecanım iki kat daha artmıştı. Babama sorduğumda nereye gönderiyorsun dediğim de seni mübarek kutsal topraklara göndereceğim gider misin diye sordu. Ben bir anda şaşkınlıkla baktım ve durakladım. Peki baba giderim dedim ama içimde büyük bir heyecan vardı. Ben nereye gidiyordum. Büyüklerimin anlattığı bir masal gibi dinlediğimiz "Sevgililer Sevgilisi" Güllerin Efendisi "Peygamber Efendimizi" ziyaret edeceğime çok sevindim. Günler saymakla geçti ve o gün geldi. İçimde bir heyecan vardı ki anlatamam kimseye. Valizimi hazırladım ve gece boyunca hiç uyumadım çünkü sabahleyin yolculuğum başlayacaktı. Sabah olmuştu kalktığım da kalbim pır pır ediyordu. Heyecandan ne yapacağımı bilemiyordum. Elim ayağıma dolaşıyordu. Zaman bir türlü geçmiyor ve benim heyecanım git gide artıyordu. Gitme vakti geldi ve herkesle vedalaştım. Havalimanına geldiğimde bütün yolcuları görünce daha da heyecanım arttı. İşlemlerimiz tamamlandı ve uçağa binme vaktim geldi. Teker teker yolcuların arkasından uçağa biniyordum. Uçağın kalkış heyecanı beni daha fazla heyecanlandırdı. Bulutların üzerinde süzülürken ben hep orayı düşünüyordum. Acaba nasıl bir şeyle karşılaşacağım. İniş saatimiz geldiğinde büyük bir mutlulukla kapıya doğru ilerledim. Oranın havasını, kokusunu hissetmeye başlamıştım. O kadar güzeldi ki ılık bir esinti vuruyordu yüzüme. Otobüslere binip hareket ettiğimizde hiç bir şey aklıma gelmiyordu. Bir anda Peygamber Efendimizin ravzasının önünden geçerken bir coşku bir heyecan sardı ki kendimi tutamadım. Peygamber Efendimizi ziyarete gittiğimizde onu ziyaret etmek ve onun Cennet Bahçesinde yani yeşil halısında namaz kılmak için birbirlerini itiyorlardı. Büyük bir şokla izlerken kendimi cennet bahçesinde buldum. İki rekat namaz kıldım ve ALLAH`ıma şükrettim. Öyle güzel yerleri ziyaret ettim ki, "Sevgililer Sevgilisi" Peygamber Efendimizi anlatmakla bitmez. Medine`den, Mekke`ye yolculuğumuz başlamıştı. Altı saat yolculuğumuz da çöllerde develer gördük. Yolda camileri ziyaret ettik ve ihrama girdik. Sonunda otele vardık, valizlerimizi koyduk ve ziyaret tavafına giderken hocamız bize dedi ki Kabe`yi ilk defa görecek olanlar yere baksın ve Kabe`yi görünce dua etsin. Kabe`nin içine gireceğimiz o an benim kalbim yerinden çıkacaktı. Öyle bir heyecan yaşadım ki anlatılmaz yaşanır. Ben ne anlatsam ne yaşasam ne desem nafile. Tavafımızı bitirdik dualarımızı yaptık ve sıra Sefa ile Merve arasında say yapmaya niyetlendik. Sayımızı bitirdik. Saçımızı kestik ve İhramdan çıktık. Bu anı hiçbir zaman ömrümde unutamayacağım. Kabe`de her gün tavafımızı ve dualarımızı yaptık. Her gün görevlerimizi yerine getirdik. Benden dua bekleyen bütün herkese dua ettim. Türkiye`ye dönüş vaktimiz geldiğinde içimi bir burukluk ve üzüntü kapladı. O güzel yerden ayrılacağım için üzülüyordum. Gelmesem de olmuyor, kalsam da olmuyor. Rabbim`e dua ettim, beni tekrar bu güzel yerlere nasip et ve bu güzel yerlerin kokusunu içime çekerek bir daha gelmeyi nasip et diye. Son gün, son akşam veda tavafımızı yaptık ve oradan ayrıldık. Türkiye`ye döndüğümde hala oranın kokusunu ve özlemimi duyuyorum. Bana soranlara oralar anlatılmaz yaşanır diyorum. Gerçekten de anlatılmaz yaşanır. Daha bu en kısası anlatmama kalemler yazamaz, sayfalar yetemez.

Ebru KEYVAN **KARDEŞ SEVGİSİ**

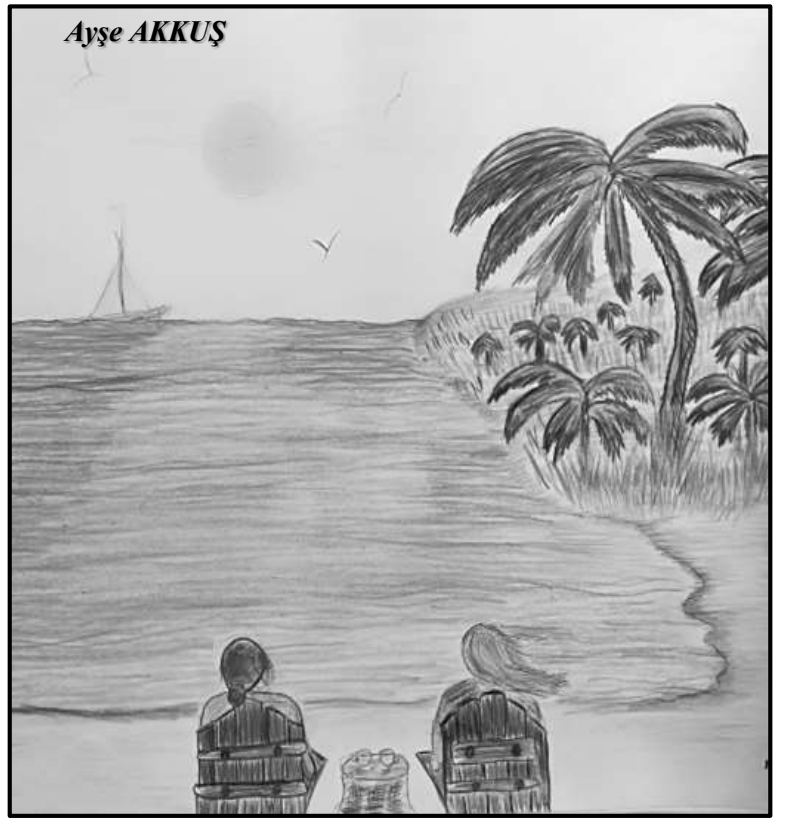
Bir sonbahar sabahı, Ankara'da, gazetelere bir kaza haberi düştü. Mustafa Bey'in arabası, karşı şeritten gelen sarhoş bir sürücü yüzünden bariyerlere çarpıp takla attı. Kazada sarhoş sürücü yaralı kurtulurken Mustafa Bey ve eşi Filiz Hanım olay yerinde can verdiler. Tek yumurta ikizleri kızları Azra ve Nida her şeyden habersiz okullarındaydı. Annesi ve babası bugün onları okuldan almaya gelmemişlerdi. Hiç geç kaldıkları olmazdı. Çocuklar merak edip endişelenmeye başlamışken okulun kapısında teyzeleri Serap Hanım gözüktü. Teyzelerinin halinden bir sorun olduğu belliydi. Serap Hanım onlara, anne ve babalarının bir işi çıktığı için kendisini yolladıklarını söyledi. Ama bir tuhafılık olduğu ortadaydı. Olanlara bir anlam veremeseler de teyzeleriyle evin yolunu tuttular. Eve vardıklarında, teyzesi gerçeği söylemek zorunda kaldı. Çocuklar şok olmuş, donup kalmıştı. Kısa bir şoktan sonra hıçkırarak ağlamaya başladılar. Bir türlü inanamıyorlardı, dünya başlarına yıkılmıştı. Teyzesi teselli etmekte zorlanıyordu. Çaresizce, şefkatle çocuklara sarılıyor ama aynı anda hem anne hem babayı kaybetmenin üzüntüsünü geçiremiyordu.

Tek akrabaları teyzesinde kalmaya başladılar. Acıları geçmese de zamanla durumu kabullendiler. Dört çocuklu, ekonomik durumu iyi olmayan teyzesinin bu küçük evinde kalmak zorlaşmıştı. Teyzesi onlara iyi bakamayacağını farkındaydı. Vicdanı el vermese de geçim sıkıntısı belini büküyordu. Çocuk Esirgeme Kurumu ile görüştü. Kurum, çocukların yurttan kalabileceğini söyledi. Şimdi ise en zor kısmı, çocuklara bunu söylemek kalmıştı. Teyzeleri bir akşam zorlanarak üzgün bir şekilde bunu söyledi. Azra bunu anlayışla karşılıyormuş gibi gözüksede Nida bundan hoşlanmadı ve sert tepki verdi. Teyzeleri bu kararın kendisi için de zor olduğunu ama şartlar gereği buna mecbur kaldığını söyledi. Daha iyi şartlarda bakılacaklarını anlattı. Çocuklar ikna olmamış gözükseler de kırgınlıklarını gizleyerek kabul etmek zorunda kaldılar.

O gece ikiz kardeşler beraber uyudu, birbirine sarılarak. Hayat acımasızdı. Güçlü olmaları, birbirine destek olmaları lazımdı. Ve bu konuda birbirlerine söz verdiler. Günler sonra hazırlıklar yapıldı ve Çocuk Esirgeme Kurumunun yurduna doğru yola çıkıldı. Yurda kayıt yapıldı. Ürkek kuşlar gibi bir kenarda görevlileri beklediler. Ve odalarına yerleştiler. Yeni bir ortam, aynı kaderi paylaşan başka çocuklar.

Yıllar geçti, tam yedi yıl oldu. Artık yurda alışmışlardı. Söz verdikleri gibi birbirine destek oldular, ayakta kalmaya çalıştılar. Teyzeleri de bu zaman içinde hastalanıp ölmüştü. Kötü kader peşlerini bırakmamıştı. Bir gün yurda iyi bir aile gelip evlat edinmek istediklerini yurt müdürüne söyledi. Müdür, gelen aileye Azra'yı teklif etti. Aile, çocuğu görmek istedi ve müdür yardımcısı Azra'yı çağırıp aile ile tanıştırdı. Müdür yardımcısı iyi bir ailenin onu evlatlık almak istediğini söyledi. İyi bir aile, güzel bir ev ortamı her çocuğun istediği bir şeydi. Teklife mutlu olsa da kardeşi aklına geldi. Bu teklif sadece ona yapılmıştı, kardeşi ne olacaktı. Bu, aynı zamanda onların ayrılacakları anlamına geliyordu. Azra bu teklifi kardeşi Nida'ya söyledi. Nida, ne diyeceğini bilemedi. Üzülerek sessizce durdu. Nida, huysuz olduğu için teklif Azra'ya yapılmıştı. Azra, bunun farkındaydı. Bir çıkmazın içine girmişti. Bir tarafta güzel bir hayat bir tarafta kardeşi. Güzel bir hayat Nida'nın da hakkıydı. O gece Azra'nın gözüne uyku girmedi. Bir çıkar yol aradı. Düşündü, düşündü... Ayrılmaları halinde duygusal olarak Nida çok kötü etkilenenecekti. Bunu düşündükçe içi sızlıyordu. Sonra bir karar verdi. Kardeşi ile yer değiştirecek kardeşi için kendini feda edecekti. Yani Nida, Azra taklidi yapacaktı. Azra'nın yerine geçen Nida evlatlık olarak verilecekti. Tek yumurta ikizi olduklarından, bazen ayırt edilmeleri zor olduğu için buna cesaret etmişti. Kararını vermiş, planını yapmıştı fakat bu sefer de Nida'yı ikna etmeye uğraştı. Nida da kardeşinden ayrılma fikrine sıcak bakmıyordu.

Ayşe AKKUŞ

Uzun uğraşlar sonucu Nida'yı ikna etti. Aileye verilme günü gelmişti. Azra idaredeki işler bitince hemen Nida'nın yanına çıktı ve hızlı bir şekilde kıyafetleri değiştirdiler. Azra kılığına giren Nida, bahçede bekleyen arabaya doğru arkasına bakmadan yürüdü. Heyecan ve korkudan kendini kontrol etmekte zorlanıyor, titriyordu. Ailenin şoförü onu arabanın arkasına bindirdi. Aile de müdürün odasından çıkmış, gülümseyerek geliyorlardı. Araba hareket ettiğinde Azra yurdun penceresinden, Nida ise arabanın arka camından yaşlı gözlerle el sallıyordu. Bu durum yürek burksa da kardeşlerin birbirine bu kadar sevgiyle bağlı oluşu çok duygusalı. Kim bilir ne zaman, nerede tekrar kavuşacaklardı.

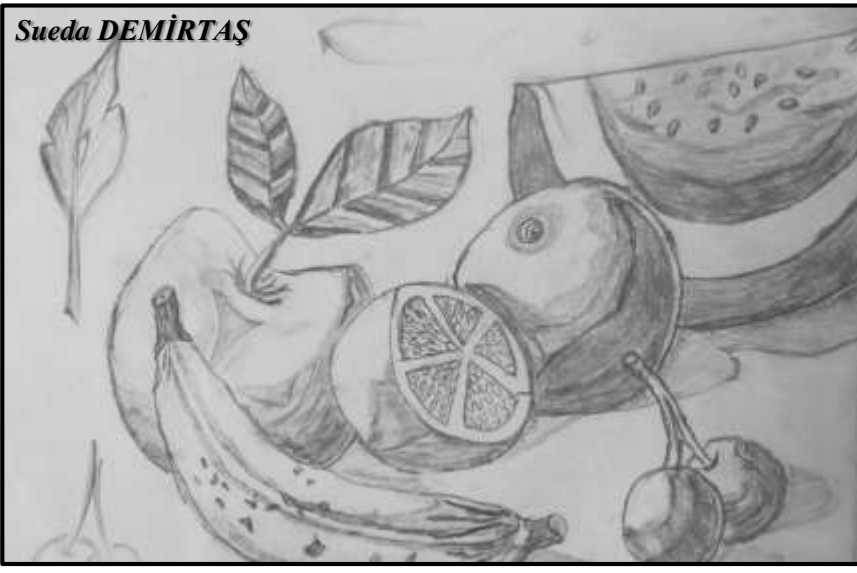
Dilay UZUN **MEHMETÇİK**

Belki evli, belki nişanlı
Belki ölü, belki diri
Bir hilal uğruna
Canını verdin sen

Kendini paramparça ettin
Bizi korumaya yemin ettin
Sen bir Mehmetçiksin
Ölemezsin

Sıcak, soğuk demeden
Buz, kar, yağmur demeden
Tek bir düşman öldürmeden
Nefes alamayan sen

Ölüm var sonunda diye kaçmayan
Canını hiçe sayan
Cephelerde savaşan
Bir kere bile gözünü kırpmayan
Askersin Sen

Ayşe KARAKUŞ

KIRKPINAR MACERASI

Kırkpınar Yağlı Güreşleri Festivali uzun zamandır ailemle gitmeyi planladığımız bir etkinlikti. Sonunda beklediğimiz bu an gelmişti. Önceki yıllarda televizyondan izlediğimiz bu güreşleri, ilk defa bu kadar yakından izleyecektik. Dedem de eski bir pehlivan olduğu için bu hepimiz için çok heyecanlı olacaktı. Sabah Edirne'nin yolunu tutacaktık, bu nedenle erkenden yattık.

Sabah olduğunda tatlı bir telaş başlamıştı. Evde herkes koşuştururken birbirine çarpıyor, hızlı bir şekilde hazırlanmaya çalışıyordu. Sonunda hazırlıklar bitti ve yola koyulduk. Edirne'ye yaklaşık üç saatte ulaşmayı planlıyorduk. Yağlı güreşleri bu sefer televizyondan değil de canlı canlı izleyecek olmak beni çok heyecanlandırıyordu. Yolda bazı aksilikler yaşadık: Arabamızın lastiği patlaması, köy yolundan geçerken koyunların önümüzü kesmesi... Sanki her şey bugün beklemişti. O kadar maceradan sonra nihayet Edirne'ye ulaştık. Dedem yolu bildiği için Kırkpınar Yağlı Güreşleri'nin yapıldığı alanı bulmakta zorlanmadık. Hayatımda ilk defa bir güreş müsabakası izleyeceğim için çok heyecanlıydım. Yemyeşil çimenlerin üzerlerinde, ciltleri parlayan devasa pehlivanları görünce çok şaşırdım. Ne kadar da güçlü görünüyorlardı. Şaşkın şaşkın onlara bakarken bir anda meydana atlayan cazgırın sesiyle tüm merakım birde ona doğru kaydı. Tüm bunlar muhteşem görünüyordu. Cazgırın pehlivanları dualar ile sunması, pehlivanların meydana gelmesi, birbirlerini ve seyircileri selamlaması gerçekten görülmeye değerdi.

O gün hepimiz pür dikkat müsabakaları izledik. Dedemden seneye tekrar gelmek için söz almıştım. Eve gitmek üzere yola çıktığımızda seneye tekrar gelebilecek olmanın sevinci içerisindeydim.

Azra Eylül ÖZER

HER ŞEY EĞİTİM İÇİN

Üç aylık yaz tatili nasıl da bir çırpıda bitivermişti. Artık on yaşındaydım, ortaokula başlayacaktım. İçimde tarif edemeyeceğim tatlı bir heyecan vardı. Bir o kadar da endişe. Biz geçen sene babamın işinden dolayı lojmana taşınmıştık. Okulum değişmesin diye annem ve babam beni dedemlerin yanına bırakmışlardı. Onları çok özlesem de eğitimim için buna katlanmak zorundaydım. İlkokulu bu şekilde tamamladım.

Oturduğumuz yerde okul yoktu. Annem her zaman ki endişeli haliyle nerede okula devam edeceğimi düşünüyordu.

Yakınlarda okul olmayışına ulaşım sorunu da eklenince büsbütün karamsarlık sarmıştı bizi. Daha önceki okulumu ve arkadaşlarımı çok seviyordum. Arkadaşlarımla ortaokulda da bir arada olmayı çok istiyordum. Babam servis bulmak için çok uğraşsa da sonuç hep olumsuzdu. Teyzem ve anneannem bu zor zamanda yine bize kucak açtılar. Annem, abim ve ben teyzemlerde kalmaya karar verdik. Babamı her gün göremesem de istediğim okulda okuyabilmek beni çok mutlu ediyordu.

Bu ilk dönem bitince bütün zorluklar bitecekti. İkinci dönemde hem biraz rahatlayacağız hem de babama, evime kavuşacaktım. Bu duruma çok seviniyordum. Üzülüğüm taraf ise ara tatilde arkadaşlarımdan ve öğretmenlerimden ayrı kalacak olmamdı.

Rabia GÜLAP **ANNEM**

Sen hayatımın
Kutup yıldızı oldun.
Nereye gidersem
Gideyim ışığın altında.
Sevginle uyudum.
Doğru yolu buldum.
Seni seviyorum annem...

Güldüğümde gülen
Ağladığımda ağlayan
Benim için yaşayan
Dünyadaki en büyük
Şansım, meleşimsin.

Seni seviyorum annem
Sevginle kalbinde açtığın
Çiçekler hiç solmayacak
Canım annem
Seni çok seviyorum.

Berire AKDAĞ

İMTİYAZ SAHİBİ

Engin ÖNAL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Şükrü ÖZTÜRK

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

İbrahim ÇINAR

GÖRSEL DANIŞMAN

Yetkin ATASOY

YAYIN KURULU

Bora TAK

Kenan KAYA

Azime EĞİLMEZ

Aynur Melek ÖMÜR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BEKİR YILMAZ ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Mehtap Sok. No 1 Çubuk

0312 837 68 48